

opusdei.org

Modlitba v každodenním životě

Při generální audienci papež řekl, že „kdo se modlí, je jako zamilovaný: neustále nosí v srdci milovaného člověka, ať je kdekoli“. Proto „se můžeme modlit kdykoliv, ve všech událostech všedního dne, na ulici, v kanceláři, ve vlaku; slovy nebo v tichosti našeho srdce“.

10.02.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V předchozí katechezi jsme si všimli, nakolik je křesťanská modlitba „ukotvena“ v liturgii. Dnes objasníme, jak se modlitba z liturgie ustavičně vrací do každodenního života na ulicích, v úřadech, v dopravních prostředcích...Všude tam pokračuje dialog s Bohem – kdo se modlí, je jako zamilovaný, který neustále nosí v srdci milovaného člověka, ať už je kdekoli.

Tento dialog s Bohem totiž vše pozvedá: každá radost se stává důvodem ke chvále, každá zkouška příležitostí k prosbě o pomoc.

Modlitba v životě stále žije, jako oheň v řeřavých uhlících, i když ústa mlčí. Srdce však promlouvá. Každá myšlenka, byť domněle „světská“, může být prodchnuta modlitbou. Také lidská inteligence bere modlitbu na zřetel, neboť modlitbu lze přirovnat k oknu s výhledem na tajemství. Osvěcuje několik kroků,

které máme před sebou, a poté se otevírá veškeré realitě, která jí předchází a překonává ji. Toto tajemství nemá tvář, která by vzbuzovala neklid či úzkost. Poznání Krista nás uschopňuje k důvěře ve skutečnost, že tam, kam naše oči a zrak naší mysli nedohlédnou, není nicota, nýbrž nekonečná milost. Někdo nás zde očekává. Křesťanská modlitba tak vštěpuje lidskému srdci nepřemožitelnou naději: ať již na své pouti prožijeme cokoli, Boží láska to může obrátit v dobro.

Katechismus v této souvislosti praví: „Učíme se modlit v určitých chvílích, když nasloucháme slovu Páně a když se účastníme jeho velikonočního tajemství; ale je to v každé chvíli, v každodenních událostech, kdy je nám dáván Duch, aby dal vytrysknout modlitbě. (...) Čas je v rukou Otce, setkáváme se s ním v přítomnosti: ne včera, ani zítra, ale dnes.“ (KKC, 2659). Dnes potkávám

Boha, v setkání je vždy obsaženo ono „dnes“.

Neexistuje nádhernější den než ten, který prožíváme dnes. Lidé, kteří trvale žijí v myšlenkách na budoucnost, v níž „bude lépe“, ale nesmiřují se s dneškem, jak přichází, se pohybují ve fantazii, nedokážou uchopit konkrétnost reality. Dnešek je realitou a konkrétností. Modlitbu vyslovujeme dnes. Ježíš nám vychází vstříc dnes, v dnešku, který prožíváme. A v milost tento dnešek mění, či spíše nás mění, právě modlitba: tiší hněv, podpírá lásku, násobí radost, dodává sílu k odpuštění. V některých okamžicích máme dojem, že už nežijeme my, nýbrž milost, která skrze modlitbu žije a jedná v nás. Tato milost nás očekává, ovšem nezapomínejte, že je nutné souhlasit s dneškem. Pokud se dostaví hněv či nespokojenost, vedoucí k hořkosti, zastav se a obrať se k Pánu: „Kde jsi? A kam jdu?“. Pán

je přítomen, vnukne ti správná slova a poradí, jak pokračovat bez této negativní zahořklosti. Chceme-li totiž užít profánního výrazu, modlitba je stále pozitivní a nese tě vpřed.

Pokud se každý začínající den přijímá v modlitbě, doprovází jej odvaha a problémy, které je nutno řešit, již nepřekážejí našemu štěstí, nýbrž stávají se výzvou Bohu, příležitostí k našemu setkání s Ním. V Pánově doprovodu se člověk cítí odvážnější, svobodnější a také šťastnější.

Modleme se tedy nepřetržitě za všechno a za všechny, také za nepřátele. Ježíš nám poradil: „Modlete se za své nepřátele”. Modleme se za své drahé, ale také za lidi, které neznáme, a dokonce za své nepřátele, jak jsem již řekl a jak často vybízí Písmo. Modlitba nás uzpůsobuje k hojnosti lásky. Modleme se především za nešťastné

lidi, za ty, kteří o samotě pláčou a nevěří, že by je ještě někdo měl rád. Modlitba koná zázraky, a proto chudí z Boží milosti tuší, že také v jejich nejisté situaci křesťanská modlitba zpřítomňuje Ježíšův soucit: On totiž s velikou něhou pohlédl na unavený a skleslý zástup, opuštěný jako ovce bez pastýře (*Mk 6,34*).

Nezapomínejme, že Pán je Pánem milosrdenství, blízkosti a něhy: na tato tři slova nelze v souvislosti s Pánem nikdy zapomenout. Toto je Pánův styl: soucit, blízkost, laskavost.

Modlitba nám pomáhá milovat druhé, navzdory jejich chybám a hříchům. Člověk je vždy důležitější než jeho činy a Ježíš svět nesoudil, ale spasil. Lidé, kteří nepřetržitě druhé posuzují a odsuzují, vedou politováníhodný, nešťastný život.

Ježíš nás přišel spasit, a proto otevři srdce, ospravedlňuj druhé, pochop je, přistup k nim, slituj se nad nimi a

buď ohleduplný, jako Ježíš. Je třeba mít rád všechny lidi i každého jednotlivě a v modlitbě pamatovat na to, že všichni hřešíme a zároveň nás Bůh jednoho po druhém miluje. Jestliže budeme takto milovat tento svět, milovat jej s laskavostí, objevíme, že každý den i každá věc v sobě skrývají zlomek Božího tajemství.

Katechismus dále píše: „Modlit se ve všedních událostech každého dne a každého okamžiku, to je jedno z tajemství nebeského království, zjeveného „maličkým“, Kristovým služebníkům, chudým z blahoslavenství. Je dobré a spravedlivé modlit se, aby příchod království spravedlnosti a míru ovlivňoval běh dějin, ale je stejně důležité „proniknout“ modlitbou obyčejné všední situace. Všechny způsoby modlitby mohou být oním kvasem, k němuž Pán přirovnává boží království” (KKC 2660).

Člověk je jako vánek, jako plní květ (srov. Žl 144,4; 103,15). Filozof Pascal napsal: „Kdyby šlo o to, rozdrtit ho, nebylo by zapotřebí, aby se chápal zbraně celý vesmír; stačí ho zabít pára, kapka vody” (*Myšlenky, Odeon, Praha 1973*). Jsme křehké bytosti, avšak umíme se modlit a v tom spočívá naše největší důstojnost a také naše síla. Odvahu! Modleme se v každé chvíli, za každé situace, protože Pán je blízko. Když modlitba souzní s Ježíšovým srdcem, dosahuje zázraků.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-frantisek-modlitba-kazdodenni-zivot/>
(14.04.2025)